No. 2118 Zaterdag 9 Augustus 1924. 41ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Igr. M. J. Niewindt

824 -- 27 AUGUSTUS -- 1924.

I.

Met kinderlijken eerbied past het p dezen dag een krans van hulde er te leggen en een woord van waarëring en bewondering te wijden n de nagedachtenis van een man, n wien het Curaçaosche volk oprechte dankbaarheid verschuldigd is.

Honderd jaren zijn er verloopen ids Mgr. MARTINUS JOHANNES NIEWINDT, de eerste Apostolische Vicais der Curaçaosche Missie, op den 7 Augustus 1824 hier als pastoor der t. Annakerk en Apostolisch Prefect er Missie voet aan wal zette.

Nu 64 jaar na zijn dood is het gel dergenen, die eens zijn tijdgenoon waren en hem nog van nabij geend hebben, tot slechts enkelen eslonken.

Doch zijn naam leeft nog steeds ort en de herinnering aan zijn groo-e daden is nog geenszins weggevaagd.

Kan het bevreemden?

Het zal uiterst moeilijk zijn, in de eschiedenis onzer West-Indische ilanden een figuur aan te wijzen, ie gelijk Mgr. Niewindt, een menschenleven lang met zulk een onvermoeide werkkracht, met zulk een veergaloozen ijver, zoo onbaatzuchig en met zulk een zich nooit verloochenende zelfopoffering geleden en gestreden heeft voor de godsdienstige en zedelijke beschaving van ons volk. Vijf en dertig jaren heeft hij hier gewerkt, de gloeiende hitte van de tropenzon verdragen, [illegible] torst.

Het reuzenwerk, dat hij tot stand bracht, jubelt nu nog, meer dan 60 jaar na zijn dood, zijn lof.

* * *

Toen op Pinksterdag van het jaar 1824 alom in de Katholieke Kerk de plechtige aanroeping tot den H. Geest ten hemel steeg: *„Emitte Spiritum tuum et creabuntur et renovabis faciem terrae", — Zend uwen Geest af en zij zullen herschapen worden en Gij zult het aanschijn der aarde vernieuwen,* toen had God mededoogen met die verslagen en treurende kudde op dat kleine plekje gronds, dat onze eilandengroep vormt op den aardbol, en Hij zond zijn Geest uit over een jeugdig priester in het Moederland, om de trouwe herder te worden van dien schaapstal.

Met het geloof en den heldenmoed der Apostelen toegerust zette MARTINUS NIEWINDT hier voet aan wal. Van dat oogenblik kwam er een stroom van nieuw bezielend godsdienstig leven eerst zacht en onhoorbaar als een ademtocht, doch allengs aanzwellend en sterker, frisscher, duurzamer en weldadiger dan de Passaatwind over onze dorre en verschroeide heuvelen en valleien.

Eerbied en bewondering had het Katholicisme tot dien datum hier zelden of nooit op zijn weg ontmoet. Beurtelings was het een twistappel geweest tusschen de eigen geloofsgenooten in partijschappen verdeeld, of verlaagd tot een speelbal van afgunst en eigenbelang, de oorzaak van den spotlach van andersdenkenden; meestal slechts geduld, vaak gedwarsboomd, soms geknecht door 's lands Bestuur, wien het Caesaro-Papisme in het bloed zat.

Nu veroverde het met langzame schreden de plaats, die het als een eerstgeboorterecht toekwam. Een nieuwe tinteling van licht omgloorde hoe langer zoo meer het Kruis van Christus. Het dwong ontzag en eerbiediging af.

Was de *naam* van den Hoogwaardigen Prefect Niewindt reeds als een profetie geweest, het wapen en devies van den Bisschop werd als een openbaring.

In 1842 werd de Katholieke Missie tot een zelfstandig Apostolisch Vicariaat verheven. De roep van de deugden en daden van het hoofd der Missie, was algemeen en overal doorge-[illegible] boven [illegible] onbetwist. Zelden wellicht werd de H. Stoel voor een gereeder keuze geplaatst.

Juister dan een heele levensbeschrijving 't vermag, brengt 't wapen en devies, dat MGR. MARTINUS NIEWINDT sindsdien voerde, zijn grootsche opvatting van zijn roeping als missionaris-bisschop in beeld.

Zijn wapen: Een zilveren kruis op een azuren veld, een engelenkop in de vier hoeken, die met volle kracht den adem naar het kruis uitzendt.

Zijn devies: Het treffend en heldhaftig woord van den H. Martinus van Tours: *Domine, non recuso laborem.* d. i. *Heer, ik weiger den arbeid niet.*

In dat wapen ging de toespeling op zijn familienaam geheel schuil in zijn liefde voor het Kruis van Christus, dat hij door de bezieling van Gods woord met een nieuwe schittering boven de azuren wateren der Caraïbische Zee wilde doen zilverglanzen.

Hij wist het reeds. De stekels en doornen in de 18 jaren van zijn pastoraat hadden zijn ondervinding gerijpt. Die kernige wapenspreuk liet een blik slaan in zijn rijk zieleleven, dat zich met volle teugen gelaafd had aan de bron, ontweld aan het machtig voorbeeld van zijn roemrijken schutspatroon.

Die jaren van moeizaam apostolaat hadden wel zijn gelaat gebruind, maar tegelijk zijn krachten gestaald. Zij waren een stellige waarborg, dat dit woord geen vage belofte voor de toekomst, minder nog een ijdele grootspraak inhield.

De 17 jaren van zijn episcopaat hebben rijkelijk bewezen, dat hij ook bij den gang naar den ouderdom den arbeid niet geschuwd, maar den zwaarsten voor zich persoonlijk heeft opgeëischt.

Met eere heeft hij zijn bisschoppelijk woord ingelost.

Plechtige Zitting van den Kolonialen Raad.

Buitengewone zitting van Maandag, den 4n. Augustus 1924, des voormiddags te kwart vóór negen uur.

AFWEZIG: de heeren C. S. Gorsira J. P. Ez., J. Sutherland, S. M. Maduro, Dr. W. Ch. de la Try Ellis en R. F. Muskus, leden, de derde en vier[illegible] wegens verblijf in het buitenland.

Na voorlezing der notulen der vorige vergadering van 18 Juli deelde de Voorzitter mede, dat deze vergadering is bijeengeroepen om den waarnemenden Gouverneur, den heer MR. J. B. GORSIRA, in staat te stellen den bij art. 28 van het Reglement op het beleid der Regeering voorgeschreven eed af te leggen.

Door den Voorzitter wordt een commissie benoemd, bestaande uit de heeren B. E. van der Veen Zeppenfeldt, J. J. Beaujon en H. Perret Gentil, om den waarnemenden Gouverneur ter vergadering in en uit te geleiden.

Tegen negen uur trad de Gouverneur, vergezeld van zijn adjudant en begeleid door de commissie van in- en uitgeleide, de vergaderzaal binnen en nam den voor hem bestemden zetel in.

Op uitnoodiging van den Voorzitter las nu de Griffier voor:

1o. de proclamatie, waarbij de Gouverneur de overgave van het Bestuur aan den waarnemenden Gouverneur ter kennis van de ingezetenen brengt en

2o. de proclamatie, waarbij de waarnemende [illegible] van het Bestuur bekend maakt.

Daar de waarnemende Gouverneur, op de hem daartoe door den Voorzitter gedane vraag, zich bereid verklaarde tot het afleggen van den eed, voorgeschreven bij art. 28 van het Reglement op het beleid der Regeering, werd het formulier door den Voorzitter voorgelezen, waarna de eed, luidende:

„Ik zweer, dat ik, om iets hoegenaamd in de betrekking van waarnemend Gouverneur te doen of te laten, van niemand hoegenaamd eenige beloften of geschenken aannemen zal, middellijk of onmiddellijk.

Ik zweer trouw aan de Koningin; dat ik de welvaart van de kolonie naar mijn vermogen zal bevorderen; dat ik het Reglement op het beleid der Regeering in de kolonie Curaçao steeds zal onderhouden, en dat ik mij in alles zal gedragen zooals een braaf en eerlijk Gouverneur betaamt,"

door den waarnemenden Gouverneur, onder het opsteken der twee voorste vingers van de rechterhand en het uitspreken der woorden: *„Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig"*, in handen van den Voorzitter werd afgelegd.

Daarna richtte de Voorzitter het woord tot den waarnemenden Gouverneur en zeide het volgende:

„Excellentie,

Wederom — nu voor de derde maal — is mij de eer te beurt gevallen U den eed af te nemen als waarnemend Gouverneur van Curaçao. Op mij rust thans de aangename plicht U de oprechte gelukwenschen van den Kolonialen Raad aan te bieden met de aanvaarding van het Bestuur.

Ik zeg van het *Bestuur* en niet interimair bestuur, omdat achter ons ligt de tijd, dat bij een interimair bestuur van den waarnemenden Gouverneur niet veel meer werd geëischt of verwacht, dan dat hij de loopende zaken zou aanhouden.

Die tijd — ik herhaal het — ligt achter ons. Curaçao is in de laatste jaren een zakencentrum geworden, dat ook buiten de landspalen de aandacht trekt, waarin wereldconcernen belang stellen en belangen hebben.

Strijd tusschen de verschillende belangen blijft niet uit, kan niet uitblijven; nieuwe vraagstukken, van vroeger nooit gedroomde beteekenis, en welker oplossing soms

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

„Dat is me 'n reuze-bof" glunderde ik, toen ik zoo juist 'n verdienstelijk plaatje zag in mijn geillustreerd Zondagsblad, 'n kiek van 't op de een of andere kust aangespoeld lijk van reuze-walvisch.

Waarom dat zoo'n prachtvondst voor mij was?

Wel, omdat 't mij ongevraagd, [illegible] op eens interessante stof leverde, voor onder-de-streep copie, want met zoo'n onder-en-door-de-zee jakkerende levende spuitwatertank heb ik vroeger ook al 's kennis gemaakt.

't Was op St. Eustatius' ree, in 't begin van 1902.

Dat rijmt.

Kan me nog flauw herinneren, over dat walvischgedoe 'n berichtje, 'n beschrijvinkje aan de Amigoe opgestuurd te hebben, neen, niet in mijn Ditjes en Datjes, die kwamen pas later ter wereld, waren toen nog niet geboren, was toen zelfs nog niet met de baker in besprek.

Al zijn 't 'n 22 jaren geleden, toch staan me die emotievolle Eustatiaansche walvischdagen nog voor den geest, als de dag van gisteren.

En daar ga ik nu 's gemakkelijk voor zitten met mijn schrijfmap op mijn linkerknie, om u dat 's te vertellen, op *mijn* manier, volgens sommigen ietwat ongesoigneerd, volgens anderen ietwat realistisch, soit, maar in ieder geval au fond toch waar, tot in 't minitieuse.

***

't Was einde April '02, 'n Zaterdagochtend, ik weet 't nog goed, toen de walvischvaarder *„Greyhound"* op St. Eustatius' open ree 't anker vallen liet.

'n Uurtje later kwam Captein EDWARDS, de baas van dien somberen pikzwarten driemaster, bij me binnenstappen, 'n jochie achter 'm, zeulend 'n prachttros goudgele bananen, op ze'n knokerig zweeterig schoudertje.

In dien tijd waren we nog niet zoo idioot om te grapjassen: *Yes, we have no bananas"*, ik zei eenvoudig gemeend: Dankie, Cap, en hij: eet ze met smaak, Father.

Captain Edwards was 'n Portugees en 'n type, kon uren in ze'n heerlijk brogue zitten boomen over ze'n walvischvaartavonturen, want als broekje, nog niet droog achter ze'n ooren, was ie al 't Fayalsche zeegat uitgegaan.

't Eigenaardige in ze'n conversatie was, dat ie nà zoo wat elke tien volzinnen, diep zoog aan ze'n sigaar, pensief 'n teug whisky-soda sipte, en dan met veel aplomb 'n: „Yes, sirrrrr," lanceerde.

Maar, als je 'm op ze'n stokpaardje wilde zien, dan zei je zoo kalm langs je neus weg: Zeg, Cap, 't is toch niet waar, dat je in der tijd schijndood geweest zijt?

Wat? niet waar? De salamanders hadden me al gekist, yes, sir, en dan kreeg je 'n verhaal, waardoor je haren, als je tenminste nog zoo rijk was, nattig-verticaal almaar omhoog piekten, precies als van 'n stekelvarken.

Ik speen me uit pure goeiïgheid mijn lezers dit hyper-lugubre drama te schetsen, weet zeker, dat anders geen uwer deez' nacht 'n oog zoudt luiken, 't is heusch té brrr-achtig, tè macabreïg, té s'nachts-klokslag-twaalf-uur-op-'t-kerkhofachtig.

Captain Edwards was nauw' verdwenen, nà 'n: „Solong, Father, awfully busy, yes sir," of 'n invasie in mijn hutje aan de zee van de Hazenwind-mannetjes met knuisten als gelooid leer, als voorhamers.

Ze hebben me geshakehand uit pure hartelijkheid, totdat ik er bijna bij neerviel.

How de do, Father? Fine! Au!: Splendid! Au!! Nice! Au!! Au!!!

Behoudens 'n paar Statiaansche boys, waren 't allemaal Portugeezen van de Azoren, van Fayal. De meesten hunner brabbelden wat Engelsch, ampel gelardeerd met malsch Portugeesch.

Een duwde me 'n reuze-tand onder me neus: „please, Father, for you, a whale-tooth."

„Dankie wel, sonny, dat vind ik aardig van je, maar a whale-tooth, 'n walvischtand, die beesten hebben toch evenmin tanden, als die kip daar.

Algemeene hilariteit, waardoor mijn wigwam op 'r fundamenten schudde.

„Si, Father, yes, plenty teeth!"

„Maar great Scott, boys, ik heb toch altijd geleerd, dat 'n walvisch geen tanden, maar baleinen in z'n kakement had."

Ze lachten 's witjes, als wilden ze zeggen, dan hebben ze jou er toch ook leelijk tusschen genomen, en ik liet 't er bij....

Tot dat ik 's middag een van de stuurlui tegen 't lijf liep. Die heeft 't me uitgelegd.

Kijk 's hier, zei ie, je hebt *tand*walvisschen, zooals dolfijnen, narwals, zwaard-en-potvisschen, en *baard*walvisschen, en die laatste hebben in plaats van tanden in den bovenkaak baarden van balein, van die dwarsloopende hoornachtige vormingen van de opperhuid, soms wel 'n kleine duizend, do you understand, Father?

Die tand daar is van 'n *tand*walvisch, noem 't voor mijn part 'n potvisch. Heb 'n maand of 3 geleden, zelf dat beest geharpoeneerd.

Die bewuste walvischtand prijkt nu op den schoorsteenmantel van 'n Rotterdamsch privé-kantoor, phone no. 3108.

Zondagochtend om 9 uur was Captain Edwards met nagenoeg geheel z'n bemanning in 't destijds nog petieterig, oud, vervallen, katholiek kerkje.

Onder de H. Mis werd plots 'n blauwen vlag geheschen aan boord van de *Greyhound*, wat 'n signaal is voor: walvisschen in zicht.

'n IJlbode kwam den captain, die devoot zat te bidden, waarschuwen: Neen, schudde ie.

Goed 10 uur, toen 't kerkje leeg liep, was de blauwe vlag gestreken, en walvisschen — 't waren 't er van door.

Cap, zei ik, you are a top!

Never mind, Father, ik blijf tot Vrijdag hier, let er op, ze komen nog wel terug, yes sir.

En Dinsdagochtend kwam geen walvisch, maar mijn buur, oude Father Mulder van Saba kletsnat aangespoeld, 'ie was in 'n anderhalf ton sloepje bij 't opwerken, meer onder dan boven water geweest.

Wil je 's soms verschoonen?

Verschoonen? Wel nee, dat droogt wel.

Met 'n intreurige blik, diepte ie uit bollende zak van z'n geverfd kleddering jasje 'n soort van ongare chocoladepudding op, 'n dozijn of wat van z'n geliefde *Long Toms* waren 't, toen hij in zee stak. Z'n gezicht klaarde echter heelemaal op, toen ik met 'n kist vol van die stinkers kwam aanzeulen.

Kan me Father Mulder zonder 'n *Long Tom* niet goed voorstellen.

Wat 'n Long Tom is?

'n Lange schrale pierlala van 'n Bovenwindschen sigaar, gerold op 'n breinaald, en van onder met 'n draadje dichtgeknoopt.

Je hebt je onverbiddelijk te houden aan 't volgende precept: knijpen, blazen, zuigen, en niet praten, anders gaat ie uit, 'n trek of 10 zijn soms genoeg, om een in 't vak vergrijsden rooker buiten gevecht te stellen,

Dat is 'n Long Tom.

Onder gezellige kout en hevig gesmook, droogde Father Mulder dien dag langzamerhand op.

's Avonds bij 't slapen gaan, was ie kurkdroog, maar de antimacassar van een mijner wipstoelen hopeloos zwart geplekt. Woensdag ochtend werden we beiden al vroeg gewekt, door 't lawaai van naar zee ijlende Statianen, die anders zoo matineus niet waren. Die walvisschen spelevaarden op de ree.

Aan boord van de *Greyhound* was de blauwe vlag weer in top en alles in volle actie. Vier sloepen werden van bak-en-stuurboord te water gelaten, bemand, en 't ging er op los.

Nu eens zeilende dan weer roeiende, trachten die onvervaarde kerels die ontzaggelijke zeemonsters te naderen, in te sluiten en 'n harpoen in 't lijf te jagen.

Geheel Statius stond natuurlijk op de klifrand — 120 voet boven zee — die spannende race op leven en dood tusschen mensch en dier aan te sta-

geen uitstel kan lijden, kunnen zich elk oogenblik voordoen. En het is de moeilijke taak van het Bestuur, ook van den waarnemenden Gouverneur, om de belangen zooveel mogelijk met elkander te verzoenen om steeds die oplossing te kiezen, welke het meest in het welbegrepen belang van Curaçao is te achten.

Het is waar: afstanden bestaan niet meer; het Plein, waar alle draden bijeen komen, waar men, op hooger standpunt geplaatst, veelal zich een juister inzicht kan vormen in de groote vraagstukken, is van hieruit binnen een paar uur te bereiken.

Maar toch zal omtrent de details van meer locale beteekenis meest al het inzicht en het oordeel van het Curaçaosch bestuur, ook van den waarnemenden Gouverneur, van beslissende beteekenis zijn; toch zal ook in vraagstukken van verderstrekkende beteekenis de groote verantwoordelijkheid van een juiste waardeering van het concreet geval en een juiste voorstelling daarvan op het Bestuur van Curaçao, ook van den waarnemenden Gouverneur, komen te rusten.

Mogen aan Uwe Excellentie de wijsheid en de kracht geschonken worden om aan de zware eischen, welke aan Haar mochten worden gesteld, in allen deele te beantwoorden en moge ook het tijdperk van het interimair bestuur, dat thans aanvangt, onder den onmisbaren zegen des Almachtigen, er een zijn van voorspoed en bloei voor Curaçao."

Hierna nam de waarnemende Gouverneur het woord en sprak de volgende rede uit:

„Mijnheer de Voorzitter,

De vriendelijke woorden, door U zooeven uit naam van den Raad tot mij gericht, nu ik voor de derde maal — driemaal is ook ten deze scheepsrecht — ter voldoening aan art. 28 van het Regeeringsreglement den eed als waarnemend Gouverneur in Uw handen heb afgelegd, stel ik op hoogen prijs en betuig ik U daarvoor mijn besten dank.

Mijne Heeren, Waar het verlof van Gouverneur BRANTJES slechts drie maanden zal duren, spreekt het vanzelf, dat ik niet verwacht in zaken van eenig aanbelang de bevoegdheden van den Gouverneur, die hem in onmiddellijke aanraking brengen met Uwen Raad, te zullen uitoefenen.

Doch meer marge latende voor het „*rien n'arrive que l'imprevu*," doet de verwachting, dat ik op Uw steun mag rekenen, als het erop aankomt, mij met grooter vertrouwen de waarneming aanvaarden. Van mijn kant zal ik — na mijn vroegere waarnemingen is het eigenlijk ten overvloede gezegd — ernstig ernaar streven, om met Uwen Raad aangenaam en vruchtbaar samen te werken.

En hiermede aanvaard ik het interimair bestuur van Curaçao gedurende de afwezigheid van den Gouverneur."

Na het uitspreken dezer rede verliet de waarnemende Gouverneur met zijn adjudant de vergaderzaal, door evenbedoelde commisie uitgeleide gedaan, waarna de Voorzitter de commissie van in en uitgeleide, bedankte, die inmiddels in de vergaderzaal was teruggekeerd.

Aangezien deze vergadering belegd was voor de beëediging van den waarnemenden Gouverneur en er derhalve geen andere zaken te behandelen waren, werd zij door den Voorzitter gesloten.

De Kon. Luchtvaart Mij in Nederland

In 1920 met één enkele lijn op Londen begonnen, om den anderen dag, is de K. L. M. thans uitgebreid met vliegdiensten op Londen, Parijs, Brussel, Straatsburg, Berlijn, Hamburg en Kopenhagen, waarvan tegenwoordig zulk een druk gebruik wordt gemaakt, dat het aantal passagiers niet te vervoeren is.

Vooral de lijn Hamburg—Kopenhagen is elken dag overbezet.

Geen wonder, dat bij deze uitbreiding van den dienst ook het aantal toestellen vermeerdert en dat bij den bouw van nieuwe toestellen met de nieuwste vindingen rekening wordt gehouden.

Het nieuwe vliegtuig F. VII is het eerste van een nieuwe serie van 6 stuks, welke dit jaar nog gereed komen, en is gebouwd door de N. V. Nederlandsche Vliegtuigenfabriek Fokker te Amsterdam, geheel volgens de aanwijzigen der K. L. M, waarbij natuurlijk met een vierjarige practijk is rekening gehouden. Het is een sierlijk gebouwd verkeersvliegtuig, een ééndekker, met dikke houten vleugels, die de buitengewoon groote vlucht hebben van 21 M.

Het vliegtuig wordt voortbewogen door een *Rolls Royce Eagle IX* motor van 360 P. K., die een 4-bladige luchtschroef in beweging brengt. Deze luchtschroef is niet, gelijk meestal bij vliegtuigen het geval is, op de as van den motor bevestigd, doch tusschen motor en schroef bevindt zich een vertragingsmechaniek, waardoor de schroef 2 omwentelingen doet, tegen de motor 3.

Het aantal omwentelingen van den motor bedraagt tot 2000 omwentelingen per minuut.

Achter den motor is de ruime zitplaats voor 2 vliegtuigbestuurders.

De besturing is dubbel, hetgeen vooral het vliegen op lange trajecten vergemakkelijkt, daar de beide bestuurders elkander kunnen aflossen. Het voordeel is, dat één der bestuurders zich vrijwel bezig houdt met de eigenlijke besturing van het toestel en de controle op zijn instrumenten, terwijl de tweede bestuurder als navigator dienst doet, de kaart bijhoudt, zijn bijzondere aandacht schenkt aan de route en tegelijkertijd de draadlooze telefoon bedient. Immers tusschen beide bestuurders is een uitrolbare antenne aangebracht, die zoodra het toestel zich in de lucht bevindt, door een buis, die onder het landingsgestel van het toestel uitkomt, naar beneden gelaten wordt. Daar beide bestuurders voorzien zijn van hoor- en spreekstoestellen, kunnen zij gedurende de vlucht niet alleen met draadlooze stations spreken, doch ook onderling een gesprek voeren.

Het nut der draadlooze telefoon is, dat de vliegtuigbestuurder tijdens de vlucht op de hoogte gehouden kan worden van de wisselende weersgesteldheid op de route, zooals deze uit de draadlooze meteorologische berichten blijkt, welke de luchthavens elk uur uit binnen- en buitenland ontvangen en dat hij tevens — met behulp der draadlooze peilstations — op elk oogenblik met juistheid het punt kan vernemen, waar hij zich met zijn vliegtuig bevindt. Dit is vooral van belang, wanneer de vlieger uit den koers is geraakt of vreest door mist of duisternis dezen te zullen verliezen.

Achter de bestuurderszitplaats ... met deze door een deur verbonden, is de ruime en hooge kajuit met 4 gemakkelijke stoelen aan elke zijde en een gangpad in het midden. Vanaf de zitplaatsen heeft men door de vensters, in de flanken van den romp aangebracht, een ruim uitzicht op het wisselende landschap beneden. De raampjes kunnen geopend worden, zoodat voor voldoende ventilatie is zorg gedragen. Bovendien is achter de bestuurders, boven de deur welke de kajuit met de bestuurderscockpit verbindt, een groot venster aangebracht, waardoor de reizigers de bestuurders zien zitten en dezen van hun plaats in de cabine kunnen kijken.

Dit verhoogt, zooals te begrijpen valt, in alle opzichten het gevoel van veiligheid voor de reizigers.

Achter in de kajuit bevindt zich een W. C., hetgeen ook een groote vooruitgang is bij de inrichting der kajuiten van de vorige toestellen. Achter het kabinet bevindt zich een afzonderlijke bagageruimte, zoodat het vervoer van passagiers en bagage-goederen geheel gescheiden wordt.

Het landingsgestel is van bijzonderen bouw, daar de beide wielen afzonderlijk beweegbare assen hebben, hetgeen de veering, die bovendien zeer ingenieus gevonden is, sterk verbetert.

De afstand van de beide wielen is omstreeks 4 M. en geeft een groote stabiliteit aan het vliegtuig bij landingen en dalingen.

Een bijzonderheid is ook nog het aanzetten van den motor, dat, evenals bij een auto, door een aanzetslinger plaats heeft, zoodat de luchtschroef niet meer met de hand behoeft te worden aangeslagen.

Ten slotte vermelden wij nog, dat de snelheid van het toestel ± 150 K.M. bedraagt, de nuttige last 1300 K.G. is en het totaal gewicht 3800 K.G. De benzinetank, die in den vleugel is aangebracht, die zonder druk of vacuumstelsel de benzine naar den motor voert, bevat brandstof voor 6 uur.

Nadat de heer Martin, chef-administrateur van dit groot bedrijf, ons dit overzicht gegeven had, zou een en ander proefondervindelijk gedemonstreerd worden.

Allereerst de draadlooze installatie. De machine ging daarvoor de lucht in, terwijl wij in de kamer der draadlooze installatie verbinding kregen met de F. VII, die enkele honderden meters hoog boven ons in de lucht cirkelde. Dat deze uitvinding voor de veiligheid van het vliegwezen van de allergrootste beteekenis is, behoeven we zeker wel niet nader aan te toonen.

Na deze demonstratie zouden we een proefvlucht meemaken.

Nadat de machine in een sierlijke glijvlucht op het terrein was neergedaald, stapten we in de fraaie kajuit en plaatsten ons in een der rietenstoelen voor de raampjes, die zóó zijn aangebracht, dat men een gemakkelijk en aangenaam uitzicht heeft.

De piloot, de Heer A. N. J. Thomassen à Thuessink van der Hoop, dezelfde, die in het najaar van Amsterdam naar Batavia zal vliegen, nam achter den motor plaats, gaf het teeken „los" en daar schoot de machine met een vaart het veld over. Plotseling voelden we den grond onder ons wegzinken, huizen, boomen en rivieren verdwenen in de diepte en we hadden het gevoel of we zweefden in de lucht, aldoor op één plaats, terwijl we met een vaart van 150 K.M. door het luchtruim schoten.

De gewaarwordingen van het vliegen behoeven we onzen lezers niet ... kele jaren geleden reeds gedaan: bovendien, wie heeft er nu nog niet gevlogen?

En wie nog niet gevlogen heeft, zal dit ongetwijfeld willen doen nu de K. L. M. met machines als de Fokker VII haar luchtvloot uitbreidt, die voor de passagiers naast een absoluut gevoel van veiligheid, de reis maken tot een sprookje van fantastische schoonheid en snelheid.

Want, is een tijdsuur van 7 uur voor een afstand Berlijn—Londen niet bijna een fantasie?

En wanneer de wind mee is en de snelheid wordt verhoogd tot 260 K.M. per uur, legt men dit traject in 5 uur af. Korter dan van Den Haag naar Groningen met den trein!

(Rsdbode.)

Wat anderen getuigen.

In de Groene „*Amsterdammer*" trekt JORDAAN eens van leer tegen de bioscoop-„critiek" zooals sommige kranten die verstaan. Ook hier mag men dit woord wel ter harte genomen door sommigen, die maar klakkeloos alles ophemelen als het film heet. We zien nu met genoegen, hoe fel hij dat soort „critiek" striemt.

Wij lezen o.a.

„En daar staan wij nou — wij, volksverbeteraars — wij, paedagogen — wij. intellectueelen-bij-de-gratie-van-onze-H. B. S. — wij..... persmenschen. Daar staan we nou en zien, 't rijzend wonder wassen" — of beter gezegd, we zien 't niet, omdat we d'r eenvoudig niet naar omkijken. Nou ja — we loopen er zoo af en toe es binnen, lachen 'n beetje om de clowneske grollen, die er verkocht worden — halen onze schouders op over de ijselijkheden van het twaalfderangs drama en voelen ons op 'n plezierige manier superieur aan 't gros van 't publiek, dat zich daar in volle overgave aan overzadigt. En als we journalisten zijn, door 't noodlot met de rubriek „bioscoop" opgescheept, dan toonen we, in het gunstigste geval, onze allround vaardigheid, door zelfs over dit onderwerp geestige, vlotte artikeltjes te schrijven — of (wat helaas, 't meeste voorkomt) we kalken de scenarionsens iedere week vlijtig en met 'n effen gezicht over, verkoopen onze pijnlijkst-onnoozele gemeenplaatsen en verzekeren ten slotte den lezers, dat 't toch zoo'n „schitterende" respectievelijk „bijzonder aardige" film is.

Dat is alles! Voor de rest worden publiek en bioscoop aan elkaar overgelaten, om, als de fameuze lamme en blinde, langs vele en velerlei dwaalwegen te strompelen.

Toegegeven, dat 't moeizame pioniersarbeid is voor den eenzamen journalist, tegenover den oceaan van filmproducten te staan en te probeeren, als 'n bescheiden Demosthenesje, de donderende branding der reclame te overschreeuwen. Maar, wat drommel, ééns moet het toch gebeuren — eens moet er toch een aanvang gemaakt worden met serieuze kritiek, die meedoogenloos inhakt op den minderwaardigen, smaakbedervenden rommel, die dagelijks den geest der massa vergiftigt — en de o, zoo zeldzame, goeie en artistieke dingen verdringt.

Eens moet er gebroken worden met de „beschrijving-met-lof", die geeuwend gelezen wordt, om plaats te maken voor een sfeer van belangstelling en ernst rondom dit cultuurverschijnsel, dat toch waarachtig belangrijk genoeg is. Nietwaar — 't is immers te gek, om een bedrijf, dat op het geestelijk leven van millioenen parasiteert, dat zoo'n ontzaglijken invloed heeft op den volkssmaak niet alleen, maar evengoed op de volksmoraal en volksontwikkeling — om dit geweldige maatschappelijk uitwas zoo maar zonder controle te laten voorttieren".

Zouden ook andere persorganen dit stukje niet eens willen afdrukken?

Berichten uit de Kolonie

Koloniale Raad.

De uitgeschreven vergadering v... K. R. voor Zaterdag den 2n de... kon wegens gebrek aan quorum ... plaats hebben.

De Voorzitter liet de namen d... afwezige leden voorlezen en deed m... dedeeling van de volgende ingek... men stukken.

1o. Een schrijven van het lid v... Raad Mr. W. CH. DE LA TRY ELL... mededeelende, dat hij de kolonie m... een jaar verlof denkt te verlaten. F... betreurt, dat door een samenloop v... omstandigheden hij, langer dan aa... vankelijk in zijne bedoeling lag, v... het eiland Curaçao afwezig zal zi... en in de onmogelijkheid zal verke... de vergaderingen van den K. ... bij te wonen.

De Voorzitter sprak hierop d... wensch uit, dat de Heer Ellis e... goede reis zal hebben en dat de Raa... hem spoedig in goeden welstand ... zijn midden terug zal mogen zien.

2o. Een schrijven van den He... C. G. DE HASETH, gericht aan den Raa... en luidende:

„Als eerste onderteekenaar van ee... door verscheidene grondeigenaren b... Z. Exc. den Gouverneur ingedien... verzoekschrift tot wijziging van d... Grondbelastingverordening, heb ik d... eer hierbij Uwen Raad aan te bi... den een afschrift van gemeld verzoek... schrift, met de namen van de onder... teekenaren.

De grondeigenaren zullen het zee... op prijs stellen, indien Uw Raad Uw... medewerking zoude willen verleene... ter bereiking van het beoogde billijk... doel.

3o. Een ontwerp-keur tot wijz... ging en aanvulling van de *Algemee... ne Politiekeur" 1917*.

4o. Een afschrift van de gouver... nements-beschikking, regelende d... plechtigheid in verband met de aan... vaarding van het bestuur over de Ko... lonie door den Heer Mr. J. B. GORSI... RA, op den 4n. Augustus 1924.

5o. Een schrijven van de *Empres... Cigarrera „Curaçao"* waarbij deze on... derneming den Raad met toezendin... van monsters van de door haar ver... vaardigde cigaretten, mededeeling doe... van de oprichting van haar fabriek.

De Voorzitter sprak den wensch u... dat deze onderneming veel succes za... hebben, en verdaagde daarna de ver... gadering.

SS. „Tji Besar" en „Amsterdam"

Komende van de havenstad Mejillo... nes (Chili) stoomde Maandag avon... onze haven binnen het SS. *Tji Besa...* (Groote Rivier) van de Hollandsch... Java-China-Japan-lijn. Het kwam o... te bunkeren en vertrok Dinsdag tege... den middag met bestemming naa... Duinkerken. Het was een groote... vrachtboot van 10.000 R. ton.

— Dinsdag kwam onze haven bin... nen het SS. *Amsterdam*, groot 16.300 B. R. T. van de *Kon. Ned. Stoomboot-Mv*, komende door het Panama... kanaal van Cristóbal.

Diepgeladen vertrok het schip Woensdagnamiddag 5 uur met bestem... ming rechtstreeks naar Rotterdam.

Het schip kwam hier om stookolie te bunkeren.

Procureur-Generaal.

In plaats van den Heer MR. J. B. GORSIRA Procureur-Generaal, thans wegens het vertrek van MR. BRANTJES naar Holland wnd. Gouverneur, is de Heer E. S. DE VEER ABRAHAMSZ benoemd tot wnd. Procureur-Generaal.

De Heer C. J. DEBROT, 1e commie... is belast met de functie van Advocaat-Generaal.

Onze gelukwenschen.

---

ren, en op de hartstochtelijkste wijze, zooals tropenmenschen dat alleen kunnen, uiting te geven aan hun hoop en vrees en teleurstelling.

Een oogenblik dachten we allen, nu gebeurt 't, stuurman van een der sloepen had ze'n harpoen reeds geheven, maar jawel, plots dook sinjeur onder, en weg was ie, om 'n minuut of vijf later ergens weer naar de oppervlakte te borrelen, waar we 'm heelemaal niet verwacht hadden.

Tegen 10 uur kon je nog slechts binoclend 't verloop van den wilden jacht volgen, tegen 12 uur was geheel de rataplan, ik bedoel de 4 sloepen plus de 3 rappe spuitgasten ten N.O. van ons eiland verdwenen.

Toen zijn we 'n stukje gaan eten, veel gangen waren er niet, wel herinner ik me, dat we juist gekomen waren aan 't in actie brengen van de „Selected lily white toothpicks" toen groom no. II enthousiast kwam binnenhijgen met 'n: Father, ze hebben er twee gevangen, 'n groote en 'n kleintje!

Later hoorde ik, dat ze eerst 't jong hadden geharpoeneerd, en toen op 't angstgeschrei van 'r baby, de moeder woedend als 'n orkaanwind was komen aanstuiven, ook die oude dame eerst 3 harpoenen in 't lijf gejaagd, en daarna met een ontplofbare kogel naar de walvisschenhemel hadden geëxpedieerd.

Tegen donker kwamen de sloepen met hun dood vermoeide mannetjes onze ree opgeroeid. 't Kalf werd aan boord geheschen, moeder de vrouw met 'n paar pootige kettingen langszij de reeling van de „*Greyhound*" vastgesjord.

Kan me levendig voorstellen, dat dien avond die roeimannetjes reuzegebuffeld hebben, toen de scheepsjongens met de snert etc. uit 't kombuis kwamen aangedragen, 'n beschuitje met caviaar hadden ze heelemaal niet noodig om hun appetijt op te wekken.

En dat in die nacht, tot in de diepste diepte van de Quill, de sonore snurkklanken van de Hazenwind-bewoners geresoneerd hebben, moet 'n feit geweest zijn, maar getuigen kan ik 't niet, want ook ik heb na al die walvisch-emoties in mijn deinende hangmat geslapen, als 'n pas ontloken bedauwde theeroos.

'n Invitatie van Captain Edwards om aan boord te komen werd gretig aanvaard. Hij zou om half acht ze'n shore-boat voor ons sturen.

Als punctueële Hollanders, stonden Father Mulder en ik klokslag half 8 aan de baai.

We schoven af.

Vier hazenwinders lagen op de riemen, en ze deden hun naam eer aan.

Nooit van mijn leven zoo geroeid. 'n Race tusschen Oxford en Cambridge is er 'n slakkengangetje bij.

Aan boord verwelkomd door den Captain, gehuld in 'n blauw dril overall, pijp tusschen ze'n stalen gebit, pet schuin op ze'n borstelig haar.

Toen floot ie, en uit alle hoeken, en gaten kwamen de mannetjes, met 'n hello Fathers, toegeloopen.

Father Mulder en ik zochten 'n veilig plekje op de reeling met arm door touwladder gehaakt. Vlak onder ons dobberde 't monster, donkergrijs, glibberig-glimmend, de stalen harpoenen als rietjes gebogen nog in de vettig glanzenden rug, de reusachtige staart verticaal omhoog, geheel 't beeld van 'n ontzettenden niet te weerstane titanenkracht.

Twee plankiers met ijzeren leuningen, werden buitenboord als 'n soort brugje boven den walvisch ingehaakt, twee pootige kerels met vlijmend scherpe messen aan lange stokken, sprongen er op, en de vilpartij begon.

Eerst werd 'n gat in de lillende vetrug gehakt, en rondom die opening 'n vierkanten lap uitgesneden. Veertien reuzen stonden aan de kaapstander, ketting met haak ratelde omlaag, haak werd in 't gat geslagen, 't fluitje van den captain klonk, en omhoog zweefde zoo'n „sliced bacon" van 'n 2 M. in doorsnee.

Zoo ging 't lap na lap, en dra was 't dek met 'n bloedige vetmassa bedekt. Er stond veel deining, en de odeur, die uit 't opengehakte karkas opsteeg, was verpestend.

Booten propvol nieuwsgierige Oranjestad-menschen waren nauwelijks aan boord geklommen, of in no-time weer overboord verdwenen, met vale gezichten, en magen zoo leeg als mijn portemonnaie op 't eind van de maand in mijn studentenjaren.

Father Mulder stak doodkalm z'n vierde Long Tom op, ik had mijn eerste Odalisca al lang, half opgerookt in 't pekelnat gekeild.

Toen kwam de kok, een en al glimlach, ons een keurig gebraden walvischcotteletje offreeren. Ik proefde 's met gerimpeld neusvel en zei:

Nou sonny, kwaad is 't niet, maar ik prefereer toch een Hollandsche biefstuk.

Father Mulder vermaalde plichtmatig dat vettig hapje met huid en haar tusschen zijn prachtgebit, en stak toen weer doodkalm 't vuur in z'n roetzwart peukie met nattig kwastje.

Toen werd met 'n paar forsche houwen de staart de diepte in gezonden, de kop ging denzelfden weg, uitgezonderd de kaken. In minder dan 2 uur was het geheele zeemonster van z'n vette huid ontdaan.

Rondom het schip wemelde 't van haaien. 't Was voor hen dien dag 'n reuze-festijn, want ook 't bloedig gestroopte afgeschilde lichaam verdween in hun vraatzuchtige muilen.

't Werd langzamerhand tijd om te verdwijnen, want we begonnen in den weg te loopen.

Toen we Captain Edwards op den valreep dankend z'n forschen knuist schudden, vertelde ie ons nog in de gauwigheid, dat van middag die lillende vetlappen daar eerst in reepen werden gesneden, en dan op dat steenen fornuis in die enorme ijzeren potten werden afgekookt.

't Zou wel nachtwerk worden. In die koelvaten werd daarna de afgeschepte olie afgekoeld, en later in barrels overgepompt. Als ie 15 barrels olie van die moederwalvisch kreeg, was ie al blij, yes sir.

Toen we 's nachts na 'n uur of 12 nog eens naar zee gingen kijken, waren ze nog met die kookpartij bezig. Een 't was een fantastisch gezicht die hoog-opslaande vlammen uit 't vuurbrakend fornuis, met de inktzwarte zee tot achtergrond.

't Deed me denken aan een passage uit Dante's „La Divina Commedia."

***

Vrijdagsochtend bij het gulden uchtendgloren lichtten op Statius'ree 2 zeilers 't anker, de bark „*Greyhound*" en 't Sabaneesche onderzeeërtje.

Toen ik van het strand op mijn trouwen Sultan langs glibberig baaipad weer naar boven was geklepperd, verdween juist achter White Wall, in 'n wolk van canvas, de zwarte walvischvaarder.

Onderzeeërtje lag nog onder de kust te schommelen, 'n straaltje rook kringelde van 't dekje staag omhoog. 'n Miniatuur-stoommachientje aan boord?

Wel neen, Father Mulder zat schuin op de reeling in z'n hemdsmouwen 'n Long tom te verschalken. dat was 't. „So long! Kom 's gauw terug," bulderde ik zeewaarts met Tritonkoonen, maar hij hoorde me niet.

Toen zwenkte ik Sultan, en kenterde met 'n vaartje mijn yard binnen, weer de eenzame eenzaamheid in.

Ayo pues!

JAN PAUL.

Feest van den H. Domicunis 1924.

Een ontaarde moeder.

Maandag morgen werd door de politie in het water van het Waaigat het lijkje gevonden van een pasgeboren kind. Het lijkje werd ter schouwing naar het St. Elisabeth's Gasthuis vervoerd. De moeder is bekend.

Panama-kanaal.

Gedurende het boekjaar 1923|24, eindigend 30 Juni, passeerden door het Panama-kanaal 5.230 schepen, waarvan komende van de Atlantische Zee naar de Stille Zuidzee 2.740 en in omgekeerde richting 2.490 schepen. De inkomsten bedroegen 24.290.963 dls.

Een strooien politiehelm.

Volgens een bericht in *Het Vaderland* „heeft de firma Kattenburg de eerste strooien helmen afgeleverd aan de verkeersbrigade van den Haag. De helmen zijn van wit en zwart stroo, dat door elkaar gevlochten is. Ze hebben ongeveer hetzelfde model als de helmen van blauwe stof. Het is even een vreemd gezicht, deze nieuwe deksels op de hoofden van onze eerbiedwaardige politiemannen te zien, maar de agenten zijn over het algemeen in hun nopjes, omdat de strooien zomerhelm veel lichter en luchtiger is dan de donkere winterhelm."

Nog meer aanbeveling zal deze hoofdbedekking hier verdienen voor de tropen. Zou dat niet iets zijn ook voor onze politieagenten ?

Petroleum-nieuws.

De Engelsche aandeelen van de Petroleum My. *British Aequatorial Co.* zijn in Amerikaansche handen overgegaan. Sindsdien draagt deze My. den naam van *Lago Petroleum Co.* Deze Mij. heeft in den laatsten tijd eveneens in *La Rosa* aan den oever van het Meer van Maracaibo een petroleumbron aangeboord, die nu reeds 30.000 vaten per dag levert. De Heer Clark, walkapitein dezer Mij., is hier in onderhandeling tot aankoop van de plantage *Hermanus* met *Bulbaai* om daar groote tanks te bouwen tot bewaring van ruwe olie.

— *The Golf Co.* is bezig een pier te maken aan het Schiereiland Paraguaná aan de overkust van Venezuela om daarheen met lichters de ruwolie te brengen.

Ten afscheid.

In een druk bezochte receptie Zondag morgen ten half elf uur nam Z. Exc. Gouverneur BRANTJES afscheid van de Autoriteiten. ambtenaren, Consuls en andere notabelen.

Ten 12 uur begaf Z.Exc. zich aan boord van het SS. *Zulia*, dat echter eerst 4 uur uitstoomde. De muziekkapel speelde en de eerewacht van het Garnizoen presenteerde het geweer, De vlag werd van het Gouvernementshuis gestreken, en later op *Ararat*, het woonhuis van den wnd. Gouverneur, Mr. J. A. GORSIRA, geheschen.

C. S. M.

In *Neptunus* en *De Voortstuwer* lezen wij een en ander over de bemanning van de schepen der *Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij* met Engelsche gezagvoerders en officieren.

Van deze Hollandsche maatschappij worden de nieuwe schepen in de groote bladen geregeld aangekondigd als te worden gebouwd voor Engelsche rekening. Toen de maatschappij in 1920 haar werk begon, waren er niet voldoende Hollandsche officieren te krijgen. Sedert veranderde dit en herhaaldelijk wendden de vereenigingen van gezagvoerders, stuurlieden en machinisten pogingen aan om de vreemde bemanningen geleidelijk door Nederlandsche krachten te doen vervangen. De directie verklaarde niets liever te willen, maar had de vrees, dat nog niet voldoende officieren beschikbaar zouden zijn en achtte het varen met officieren van gemengde nationaliteit niet in het belang van haar bedrijf. De vereenigingen meenen, dat andere bezwaren veel meer de houding der Directie bepaalden : „Het was gemakkelijker en goedkooper de vloot te Curaçao met Engelschen te bemannen, daar de tankschepen der *Anglo-Saxon* geregeld Curaçao aandeden. Bovendien waren de Engelschen veel handelbaarder dan de Hollanders. Was het niet een zeer toe te juichen eigenschap der Engelschen, dat deze na moeilijke en onaangename reizen hun leed achter een voetbal wisten weg te trappen, in plaats van daarmede hunne superieuren lastig te vallen.

Kort geleden is nu op de nieuwe schepen een Hollandsche 3e stuurman en ass.-machinist aangesteld

(*K. W.*)

Begrooting 1922.

Bij wet van 6 Juni 1924 Stsbl. 286 is op de begrooting van Curaçao voor 1922 de uitgaven met f 362.246.— verhoogd. De voornaamste verhoogingen zijn:

f 44.000.—overtochtskosten,
f 40.000.—draadlooze telegrafie,
f 10.000.—openbare gezondheidsdienst.
f 94.000.—nieuwe werken
f 68.000.—onvoorziene uitgaven.

Vermindering van andere posten staar daar niet tegenover.

(*Kol. Wkbl.*)

Holland in de moderne techniek.

In de mailbladen lazen wij een interessant bericht, betreffende een nieuwe uitvinding van Marconi. Deze is er nl. in geslaagd om draadloos te telefoneeren tusschen Poldhu (Engeland) en (Sidney) Australië.

Daarbij is geen gebruik gemaakt van gerichte stralenbundels, hetgeen duidelijk blijkt uit het feit, dat Montreal (Canada) het geheele gesprek woordelijk kon volgen.

Merkwaardig is daarbij, dat er voor het uitzenden gebruik werd gemaakt van speciale zendlampen, trioden, met waterkoeling, ontworpen in de Nederlandsche laboratoria der N. V. Philips Gloeilampenfabrieken en in de werkplaatsen der Vennootschap uitgevoerd.

De lampen zijn speciaal geconstrueerd voor het opwekken van zeer korte golven. *Bij* het telefoneeren werd een kracht van 30 KW. gebruikt en een golflengte van 100 M.

Marconi wil nog niet veel loslaten omtrent deze nieuwe vinding. Hij gelooft echter, dat zij spoedig in de praktijk zal worden toegepast en dan wel met gerichte stralen.

Handelsberichten.

Uit New-York meldt men omtrent de Curaçaosche exportproducten :

Dividivi : In de 14 dagen van 13 tot 27 Juni werd een beperkte partij tegen 42,50 dls. verkocht en later nog een andere partij tegen 43 dls. per ton. Hierna bleek het echter niet meer mogelijk de koopers tegen deze prijzen tot transacties over te halen. Deze prijsverhooging is dan ook geheel buiten verwachting, aangezien de markt der huiden op het oogenblik er zeer slecht uitziet en zonder eenige goede vooruitzichten voor de naaste toekomst.

Geitenvellen : Toestand zeer slecht. De prijzen worden alleen gedecreteerd door de koopers.

Prijs nominaal 21 tot 24 cts.

Aloë : Markt zeer stil.

Er is hier in N. Y. een voorraad van 1600 kisten aanwezig. Aanbiedingen voor eenige kleine partijen door eenige koopers tegen 7½ cts per pond, zijn blijkbaar door de eigenaars afgeslagen. De koopers beweren dat zij ruim van voorraad voorzien zijn en men gelooft, dat er nog wel verscheidene maanden zullen verloopen, alvorens ze weer van hun belangstelling voor dit artikel zullen blijk geven.

Een overwinning der katholieken.

De Amerikaansche katholieken hebben een mooie overwinning te boeken : het Bondsgerechtshof verklaarde ongeldig en strijdig met de grondwet, de wet waarbij de Staat Oregon het katholiek godsdienstig onderwijs had afgeschaft. Deze beslissing heeft een hooge, principieele beteekenis, want het wetsontwerp der vrijmetselaars Smith-Towner schijnt nu tot mislukking gedoemd.

„De Hollandsche Zangers."

Blijkens advertentie voorkomend in dit nummer, zal a. s. Woensdagavond in het *Kransje* een uitvoering worden gegeven door *de Hollandsche Zangers*, een zangerskoor gevormd uit de employé's van de *Isla*. Na een paar uitvoeringen in het eigen Clubgebouw op de *Isla* in besloten kring, zal dit de eerste gelegenheid zijn aan het Curaçaosche publiek geboden om met deze *„Hollandsche Zangers"* kennis te maken en het lijdt geen twijfel of dit optreden gaat voor een uitverkochte zaal.

Officiëele Berichten.

Aan den heeren M. P. B. Gorsira en H. J. Vooren is op hun verzoek, eervol ontslag verleend als lid van de feestcommissie voor den verjaardag van Hare Majesteit de Koningin ; en tot lid is benoemd de heer C. J. A. Polvliet.

Tot tijdelijke agenten van politie 2e klasse zijn benoemd R. D. van Thijs en R. C. Thijs.

De heer F. de Paula Croes is benoemd tot buitengewoon lid van de schoolcomissie op Aruba.

De hoofdkommies der belastingen J. St. J. Ossenkopp is in activiteit hersteld.

De Advocaat-generaal alhier E. S. C. de Veer Abrahamsz is tijdelijk belast met de functien van Procureur-generaal, en de 1ste commies C. J. Debrot met die van Advocaat-generaal alhier.

Aan den Roomsch Katholiek Geestelijke van den 2den rang J. P. Delgeur is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan Mej. J: Groen, onderwijzeres aan de Wilhelminaschool alhier, is tot verder herstel van gezondheid een week verlofsverlenging verleend.

BUITENLAND.

Een Geloofsheld.

Doodgewoon.

Niets bijzonders was er aan den overledene.

Hij was eenvoudige priester, zóó eenvoudig, dat weinigen zijn waren naam kenden: father JOSEPH P. MC. QUAIDE, want iedereen noemde hem father „JOE".

Bijzondere talenten, waardoor hij zich beroemd kon maken, bezat hij ook niet. Eenmaal schijnt hij een boek te hebben geschreven, doch daarvan hebben we verder ook nooit iets gehoord.

Hij was een prettig spreker, doch alles behalve een groot redenaar. Ook bekleedde hij nooit een belangrijke positie in de kerk of het openbare leven.

Hij is kapelaan geweest in een paar parochies en pastoor in een paar andere, en deed daar zijn plicht zonder bijzondere geestdrift of activiteit. In den oorlog werd hij aalmoezenier en daarna vatte hij het plan op om een monument te Washington op te richten, uit bijdragen van een stuiver, door schoolkinderen bijeen te brengen. Vijftien rijke lieden boden hem elk duizend dollars aan voor dit doel, doch hij weigerde dat geld: 't moesten stuivers van schoolkinderen zijn.

We kunnen ons zoo voorstellen, hoe die kapitalisten hun schouders hebben opgehaald over dien zonderlingen Priester.

En toch, toen hij onlangs in Californië overleed, kwamen uit alle deelen der Ver. Staten honderden bewijzen van sympathie en rouw. Bij zijn uitvaart was de kathedraal van San Francisco tot barstens toe gevuld. De hoogste burgerlijke en militaire autoriteiten waren vertegenwoordigd met detachementen van leger en vloot en tal van vereenigingen. Maar niet alleen de kerk was vol, maar ook daarbuiten stonden nog duizenden, waaronder evenveel andersdenkenden als katholieken.

Een laatste hulde op aarde, gelijk gewoonlijk alleen aan de allergrootsten onder de menschen wordt gebracht.

Maar wat was dan toch het geheim dezer algemeene sympathie en bewondering voor „father Joe?"

Niets anders, zegt het artikel in „America", waaraan we deze bijzonderheden ontleenen, dan dat hij liefde had voor zijn medemenschen.

Wanneer iemand bij hem kwam om hulp of raad, was geregeld zijn antwoord: „Ik zal voor u naar het front gaan." En dan ging hij naar het front onverschillig welk front dat was. En door zijn vroolijke vriendelijkheid wist hij meestal te slagen, waar niemand anders doordringen kon.

Hij begon zijn priesterlijke loopbaan met gevangeniswerk en na het einde daarvan kreeg hij van die gevangenen een.... getuigschrift vol lof over zijn werkzaamheid.

Toen San Francisco door de groote aardbeving in puinen was gevallen, wist father Joe 2000 menschen te voeden, terwijl hij zijn pastorie tot ziekenhuis inrichtte en de schoolzusters zijner parochie als verpleegsters aanstelde.

Uit den oorlog kwam hij terug met een hooge Fransche onderscheiding; toen hij in Europa was aangekome ontdekte hij een Fransch dorp, wa bijna alle bewoners ziek lagen en h nam de geheele zorg voor hen alle op zich.

Father Joe is heengegaan; hij ze heeft vermoedelijk nooit geweten, da hij zich bijzonder verdienstelijk maak te, misschien wel zijn leven als m of meer mislukt beschouwd.

Maar nu klinkt een echo van Daa boven....